

Arrest

**nr. 208 219 van 27 augustus 2018
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN VYVE
Maliestraat 13-15
1050 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DU ROY, die loco advocaat A. VAN VYVE verschijnt voor verzoeker en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod voor een periode van drie jaar en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : (...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 29.01.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn adres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verkoop drugs (PV BR.60.LL.011591/2018 van de politie zone van Brussel).

Gezien ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. “

En

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: (...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

Uiterlijk op 29.01.2018

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14 : Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1° er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 §3, 3° : de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verkoop drugs (PV BR.60.LL.011591/2018 van de politie zone van Brussel).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn adres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en het beginsel van goede administratie en meer bijzonder het beginsel dat de administratie rekening moet houden met alle elementen uit het dossier, van het vermoeden van onschuld en van de kennelijke beoordelingsfout.

Vooraf stelt verzoeker dat de beide bestreden beslissingen nauw aan elkaar verbonden zijn. Vervolgens geeft hij een theoretisch betoog over de motivering van bestuurshandelingen. Uit dit theoretisch stuk leidt verzoeker af dat de bestreden beslissingen niet adequaat zijn gemotiveerd. Hij verwijst hiervoor naar de feitelijke gegevens waaruit zou moeten blijken dat de feiten ten aanzien van verzoeker voor de onderzoeksrechter onvoldoende waren om tot een inhechtenisneming over te gaan, maar dat verweerder uit dezelfde feiten wel afleidt dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten.

Verzoeker stelt dat er geen risico op vlucht zou bestaan. Hij merkt op dat hij wel een verblijfplaats heeft op het grondgebied, maar dat hij de verschafter van deze verblijfplaats niet in problemen wil brengen. Het louter ontbreken van een officiële woonplaats in België zou volgens verzoeker niet voldoende zijn om van een vluchtrisico te kunnen spreken. Zijn individuele situatie had in rekening moeten worden gebracht waarbij er geen risico zou bestaan. Verzoeker geeft aan dat indien een dergelijk risico zou bestaan hebben, dan had de onderzoeksrechter wel besloten tot het afleveren van een opdracht tot voorlopige hechtenis. Hij is van oordeel dat het risico op vluchten en de schade aan de openbare orde niet rechtvaardigen dat een inreisverbod van drie jaar wordt afgeleverd en een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissingen strijdig zijn met de beslissingen die reeds door de Belgische Justitie werden genomen. Na de ondervraging van verzoeker werd geen aanhoudingsbevel afgeleverd, maar er wordt wel van hem verwacht dat hij zich voor de raadkamer of desgevallend de correctionele rechtbank zou aanbieden om over zijn schuld of betrokkenheid te buigen. Tot op heden is er volgens verzoeker sprake van een vermoeden van onschuld dat door verweerder geschonden zou zijn. Bovendien kan hij door de bestreden beslissingen zich niet langer aanbieden om mee te werken in het kader van het strafonderzoek.

Het inreisverbod werd genomen voor een termijn van drie jaar. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voorziet dat er rekening gehouden wordt met de omstandigheden eigen aan elke zaak. Verzoeker leidt hieruit af dat wanneer er een dergelijke volgens haar ernstige maatregel genomen wordt, dat er voordien een toetsing dient te gebeuren aan deze bepaling waarbij hij herhaalt dat hij niet onder aanhoudingsbevel geplaatst werd en dat er van hem verwacht wordt dat hij tijdens de duur van het onderzoek aanwezig blijft op het grondgebied.

2.2. Wanneer verzoeker een middel opwerpt, volstaat het niet dat hij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient hij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de kennelijke beoordelingsfout en van het beginsel van de goede administratie meer bepaald het beginsel dat stelt dat de administratie gehouden is rekening te houden met alle elementen van het dossier, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld worden of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat evenmin hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker kent de motieven van de bestreden beslissingen waardoor het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht bereikt werd.

2.4. Het bestreden bevel steunt op artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Punt 1° stelt dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Punt 3° stelt dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, met name een geldig paspoort voorzien van een visum.

Dit determinerende motief kan op zich het bestreden bevel dragen. Derhalve moet niet worden ingegaan op het middelonderdeel dat betrekking heeft op de motivering betreffende de schending de openbare orde. Dit is een overtollig motief.

Indien de bestreden beslissing op verschillende motieven steunt die elk op zich de beslissing kunnen verantwoorden, moeten alle motieven onwettig zijn om een vernietiging bij gebrek aan deugdelijke motivering te verantwoorden. Het ontbreken van gegronde grieven tegen een determinerend weigeringsmotief leidt tot de noodzakelijke vaststelling dat de bestreden weigeringsbeslissing onaangetast haar geldigheid bewaart. Iedere verdere kritiek op de bestreden beslissing is dan ook in principe te beschouwen als kritiek op een overtollig motief. Verzoeker heeft er geen belang bij omdat de eventuele onwettigheid van een overtollig motief niet tot de vernietiging kan leiden.

2.5. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;
3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;
4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;
5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;
6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De afgifte van het bevel zonder termijn is ingegeven door twee redenen: (i) er bestaat een risico op onderduiken en (ii) de betrokkene is een gevaar voor de openbare orde.

Uit het bestreden bevel blijkt dat als reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, de gemachtigde vaststelt dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden, hij geen gekend of vaste verblijfsadres heeft en weigert zijn adres door te geven aan de autoriteiten en dat verzoeker nooit een poging heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren.

Tegen het motief met betrekking tot het risico op onderduiken brengt verzoeker in dat hij wel een verblijfplaats heeft op het grondgebied, maar dat hij de verschaffer van deze verblijfplaats niet in problemen wil brengen. Voorts stelt verzoeker dat het louter ontbreken van een officiële woonplaats in België niet voldoende is om van een vluchtrisico te kunnen spreken.

Artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet luidt:

“risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;”

Artikel 1, § 2, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet luidt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval:

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

(...)

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;

(...).”

Het motief *“Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren”* vindt zijn juridisch grondslag in artikel 1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dit motief niet.

Het motief *“Betrokkene weigert zijn adres door te geven aan de autoriteiten”* vindt zijn juridisch grondslag in artikel 1, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dit motief niet. Het betoog dat hij wel een verblijfplaats heeft op het grondgebied, maar dat hij de verschaffer van deze verblijfplaats niet in problemen wil brengen, overtuigt niet, aangezien verzoeker nog steeds niet kenbaar maakt welk zijn adres dan wel is. Ook het motief *“Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres”* blijft dus overeind.

Het motief “*een vroegere beslissing tot verwijdering (werd) niet uitgevoerd*” vindt zijn juridisch grondslag in artikel 1, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dit motief niet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op 25 mei 2016 en 23 augustus 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven.

Het motief “*Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden*” vindt steun in het administratief dossier.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet verplicht de verwerende partij inderdaad rekening te houden met alle omstandigheden van de zaak. Verzoeker preciseert niet met welke andere specifieke omstandigheden dan diegene die reeds worden vermeld in het inreisverbod en het bevel, rekening moest worden gehouden. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen niet uitging van een correcte feitenvinding.

Het motief aangaande het risico op onderduiken kan op zich verantwoorden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Derhalve moet niet worden ingegaan op het middelonderdeel dat betrekking heeft op de motivering betreffende de schending de openbare orde. Dit is een overtollig motief.

Indien de bestreden beslissing op verschillende motieven steunt die elk op zich de beslissing kunnen verantwoorden, moeten alle motieven onwettig zijn om een vernietiging bij gebrek aan deugdelijke motivering te verantwoorden. Het ontbreken van gegronde grieven tegen een determinerend weigeringsmotief leidt tot de noodzakelijke vaststelling dat de bestreden weigeringsbeslissing onaangetast haar geldigheid bewaart. Iedere verdere kritiek op de bestreden beslissing is dan ook in principe te beschouwen als kritiek op een overtollig motief. Verzoeker heeft er geen belang bij omdat de eventuele onwettigheid van een overtollig motief niet tot de vernietiging kan leiden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig augustus tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC